

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Jonathan Swift

Călătoriile lui Gulliver

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Jonathan Swift 7-8

.....

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

.....

Capitolul 1

Călătoria în Liliput 11-41

.....

Capitolul 2

Călătoria în Brobdingnag 42-77

.....

Capitolul 3

Călătoria în Laputa, Balnibarbi, Luggnagg,
Glubbdubdrib și Japonia 78-112

.....

Capitolul 4

Călătoria în țara houyhnhnmilor 113-144

Capitolul 1

Călătoria în Liliput

*Gulliver pleacă într-o călătorie și ajunge în țara
Liliput, unde locuiesc oameni minusculi.*

Tatăl meu avea o mică moșie în Nottinghamshire și cinci fii, dintre care eu am fost al treilea. Când aveam paisprezece ani, tata m-a înscris la Colegiul Emanuel din Cambridge. Am învățat acolo trei ani, văzându-mi cu hărnicie de studiu. Dar întreținerea mea la școală era prea scumpă pentru familie și am fost dat ucenic la Londra, la renumitul doctor James Bates, la care am lucrat patru ani. Tatăl meu îmi trimitea din când în când sume mici de bani, pe care le-am folosit ca să învăț navigația și acele părți din știința matematicii care sunt necesare celor care vor să călătorească – lucru pe care îmi pusesem în gând să îl fac mai devreme sau mai târziu în viață. După ce am plecat de la doctorul Bates, m-am înapoiat în casa tatălui meu, unde cu ajutorul lui, al unchiului John și al altor câtorva rude, am primit patruzeci de lire ca punct de pornire în viață și promisiunea că voi mai avea de la ei cele treizeci de lire pe an necesare pentru întreținerea mea la studii în Olanda, la Leyda. Acolo am studiat medicina vreme de doi ani și șapte luni, știind că această meserie îmi va fi utilă în călătoriile mele îndelungate.

După întoarcerea mea din Olanda, am fost recomandat, de bunul meu profesor Bates, pentru funcția de doctor pe corabia „Rândunica”, comandată de căpitanul Abraham Pannell. Am lucrat pe această corabie trei ani și jumătate și am făcut mai multe călătorii în Levant și în alte țări. Când am revenit în Anglia, m-am hotărât să mă stabilesc la Londra. Profesorul Bates m-a ajutat, recomandându-mă la mulți pacienți.

Am închiriat o aripă într-o casă modestă din vechiul cartier evreiesc și m-am căsătorit cu domnișoara Mary Burton, fiica domnului Edmund Burton, negustor de ciorapi din strada Newgate. Soția mea a venit cu o zestre de patru sute de lire.

Doi ani mai târziu, iubitul meu profesor Bates a murit și cum eu nu prea aveam relații, treburile au început să-mi meargă din ce în ce mai rău. M-am sfătuit cu soția mea și am luat hotărârea să plec din nou pe mare. Am lucrat apoi ca medic pe două corăbii la rând și, timp de șase ani, am făcut mai multe călătorii în Indiile de Est și de Vest, și astfel am pus deoparte ceva bani. Ceasurile de răgaz de pe mare mi le petreceam citind operele celor mai buni scriitori vechi sau moderni, având mereu la îndemână un mare număr de cărți; iar când mă aflam pe uscat, studiam obiceiurile și firea oamenilor din țările străine și le învățam și limba, fiind dotat de la natură cu o memorie foarte bună pentru așa ceva.

Ultima din aceste călătorii nefiind prea norocoasă, m-am hotărât să las călătoriile pe mare și să rămân o vreme acasă alături de soție și copii, dar mi-a mers destul de prost. Am tot așteptat în zadar trei ani să se îndrepte lucrurile, până am fost nevoit să accept o propunere avantajoasă din partea căpitanului William Prichard, proprietarul corabiei „Antilopa”, care pleca într-o călătorie în Mările Sudului. Pe 4 mai 1699, am ridicat pânzele din portul Bristol și călătoria pe mare a mers bine la început.

Dar, în timp ce ne îndreptam spre Indiile de Est, am fost prinși de o furtună cumplită, care ne-a purtat către coasta de nord-vest a țării Van Diemen. Măsurătorile au arătat că ne aflam la 30 de grade și 2 minute latitudine sudică. Doisprezece membri din echipaj muriseră din pricina hranei sărăcicioase și a muncii prea grele, iar ceilalți erau peste măsură de slăbiți. La 5 noiembrie (când în ținuturile acelea începe vara), pe o vreme foarte cețoasă, marinarii au văzut o stâncă la o jumătate de cablu distanță de corabie, dar vântul bătea așa de tare, încât ne-a mânat drept spre ea și rezultatul a fost că vasul s-a izbit de stâncă și s-a spart cala. Împreună cu șase oameni din echipaj, am coborât barca pe mare și am reușit, cu greu, să ne îndepărtăm de corabie și de stânci. Am văslit vreo trei leghe până când, fiind deja epuizați de viața grea de pe corabie, nu am mai avut forță să tragem la lopeți. Ne-am lăsat atunci în voia mării și, după nici jumătate de oră, un vânt puternic ne-a răsturnat barca. Nu știu ce s-a mai întâmplat cu tovarășii mei din barcă sau cu cei rămași pe corabie, presupun doar că au murit cu toții. Cât despre mine, am înotat în voia sorții, purtat de vânt și de flux. Și chiar în clipa când eram cu desăvârșire sleit și nu mai puteam lupta, am atins fundul mării cu picioarele. Între timp, furtuna se potolise treptat.

Am mers prin apa puțin adâncă aproape o milă până am ajuns la mal, pe la ora opt seara. Apoi am mai umblat vreo jumătate de milă, dar nu am văzut nici urmă de locuitori și nicio așezare omenească. Eram așa

LBRIS

We know
books

de slăbit, încât este posibil să nu îi fi văzut. Nu mai voiam decât să dorm, eram extrem de obosit. M-am întins pe iarbă și am căzut într-un somn mai adânc ca niciodată.

Nouă ore mai târziu m-am trezit, când se crăpa de ziuă. Am încercat să mă scol, dar nu am putut să mă mișc. Mi-am dat seama că brațele și picioarele îmi erau legate zdravăn de pământ de o parte și de alta, iar părul meu lung și des era prins și el de pământ. De la subsuori până la coapse, tot corpul îmi era legat de pământ cu fire subțiri.

Nu puteam să întorc capul. Soarele începea să ardă și lumina lui îmi venea în ochi. Auzeam în jurul meu un zgomot confuz, dar din poziția în care mă găseam nu izbuteam să văd altceva decât cerul. Nu după mult timp, am simțit un animăluț mic mișcându-se pe piciorul meu stâng; mi-a înaintat încet pe piept și s-a oprit în fața bărbiei. Mi-am întors ochii în jos cât am putut și am văzut un omuleț de vreo 15 centimetri înălțime, cu un arc și o săgeată în mâini și o tolă de săgeți în spate. Apoi am simțit cum se urcă pe mine cel puțin patruzeci de alte ființe asemănătoare (sau cel puțin așa bănuiam). Uimit și speriat, am țipat atunci atât de tare, încât au luat-o cu toții la fugă.

Dar s-au întors la scurt timp după aceea, și unul din ei a strigat cu o vocișoară ascuțită, dar clară: *He-kinah degul!* Ceilalți au rostit aceleași cuvinte după el de mai multe ori, dar atunci nu le-am putut pricepe înțelesul. Am început să mă zbat cu disperare ca să mă

eliberez și am reușit să rup legăturile și să smulg țărâșii care îmi legau brațul stâng de pământ, astfel încât cu o smucitură violentă, care mi-a produs o mare durere, am reușit să îmi ridic brațul până în dreptul ochilor. Voiam să văd în ce fel reușiseră ei să mă lege.

O clipă mai târziu, am simțit mai mult de o sută de săgeți înfigându-mi-se în mâna stângă, ca niște ace înțepătoare. Mi-am acoperit fața cu mâna stângă. Când salva de săgeți a încetat, am început să gem de necaz și de durere, apoi am stat liniștit. Am simțit cum unii omuleți încercau să mă împungă cu sulitele în coaste, dar, din fericire, eram îmbrăcat cu o vestă solidă din piele de bivoliță, pe care ei nu au putut-o străpunge. Văzând că stau liniștit, omuleții încetară să mai tragă cu săgeți.

Apoi am văzut cu coada ochiului cum omuleții construiau o tribună la un picior și jumătate deasupra pământului, în stare să țină patru inși, cu trei-patru scări sprijinite de ea. Unul dintre omuleți, probabil, o persoană importantă, se urcă pe platformă și îmi ținu o cuvântare lungă, din care n-am înțeles o vorbă. După care au venit vreo cincizeci de omuleți și au tăiat firele care-mi legau partea stângă a capului, ceea ce mi-a permis să întorc capul spre dreapta, ca să mă uit la cel care vorbea. Părea de vârstă mijlocie și era mai înalt decât ceilalți trei care-l însoțeau: pajul care-i ținea trena era un pic mai mare decât degetul meu mijlociu, iar ceilalți doi stăteau de o parte și de alta a lui, ca să îl servească.

Vorbitorul părea a fi un orator înnăscut și, din câte mi-am dat eu seama, discursul lui trecea de la amenin-

țări la promisiuni pline de îndurare și blândețe. I-am răspuns în câteva vorbe, cu o atitudine supusă și ascultătoare, ridicându-mi mâna stângă și ochii către soare, ca și cum l-aș fi luat ca martor că spun adevărul. Nu mai puteam de foame, ultima dată când mâncasem fusese cu câteva ore înainte de a coborî de pe corabie. Natura își cerea stăruitor drepturile, astfel încât am dus de mai multe ori degetul la gură, ca să le arăt că îmi este foame.

Au înțeles imediat ce vreau. Conducătorul lor a coborât de pe tribună și a dat ordin să se ridice mai multe scări de o parte și de alta în jurul meu, apoi peste o sută de omuleți s-au urcat pe rând pe tribună și s-au îndreptat spre gura mea, încărcăți cu coșuri pline de mâncare. Mi-am potolit repede foamea. Apoi am făcut un alt semn, prin care am cerut de băut. Mi-au adus băutura, pe care am dat-o pe gât imediat. Avea un gust bun, asemănător cu vinul de Burgundia, dar mult mai delicios.

După o vreme, când au observat că nu mai cer nimic, și-a făcut apariția în fața mea un personaj de rang înalt, venit din partea Măriei Sale împăratul. S-a oprit lângă mine și mi-a vorbit vreo zece minute fără să dea semne de mânie, dar cu o hotărâre de neclintit, arătând cu degetul drept înainte, de mai multe ori. După cum am aflat mai târziu, arăta spre capitala țării.

Copleșit de tot ce s-a întâmplat, precum și de hrana îmbelșugată, mi s-a făcut somn și am dormit timp de aproximativ opt ore, ceea ce nu e de mirare, pentru că

omuleții puseseră un somnifer în butoaiele de vin. Se pare că imediat după ce am fost descoperit dormind pe țărâm după naufragiu, împăratul a fost înștiințat printr-o ștafetă și a hotărât în Consiliu să fiu legat, așa cum am arătat. De asemenea, a mai hotărât să mi se aducă mâncare și băutură din belșug și să se construiască o mașină, care să mă transporte până în capitală.

Hotărârea aceasta ar putea să pară hazardată și periculoasă și sunt sigur că niciun cap încoronat din Europa nu ar proceda așa într-o situație asemănătoare. Dar, după părerea mea, a fost o hotărâre cât se poate de înțeleaptă și generoasă, pentru că dacă oamenii aceștia ar fi încercat să mă omoare cu lăncile și săgețile lor în timp ce dormeam, cred că m-aș fi trezit de la prima înțepătură și m-aș fi înfuriat atât de rău, încât aș fi rupt firele ce mă legau și, probabil, i-aș fi omorât pe toți, în furia mea.

Omuleții erau matematicieni foarte buni și ajunseseră să exceleze în domeniul mecanicii, pentru că împăratul era un mare susținător al învățaturii. Statul dispunea de multe mașini cu roți pentru transportarea copacilor tăiați și a altor lucruri mari și grele. Au fost puși imediat la lucru cinci sute de tâmplari și de ingineri pentru a construi cel mai mare vehicul de până atunci. Au făcut o căruță de lemn înaltă de opt centimetri și lungă de șapte picioare, cu douăzeci și două de roți.

Lucrul cel mai greu, după ce au adus acest vehicul și l-au așezat paralel cu mine (cum stăteam culcat la pământ), a fost să mă ridice pe căruță. Pentru asta au

înfipt în pământ optzeci de stâlpi, fiecare înalt de un picior, cu frânghii rezistente (cam de grosimea sforii noastre de împachetat), cu cârlige din legături de piele prinse de gât, brațe, trunchi și picioare. A fost nevoie de nouă sute din cei mai voinici oameni ai lor ca să tragă în sus sforile cu ajutorul a numeroase macarale fixate în jurul meu. În mai puțin de trei ore, am fost astfel ridicat și pus în căruță. În tot acest timp am dormit adânc, datorită somniferului din băutură. Cinci sute din cii cei mai puternici ai împăratului, fiecare înalt cam de 11 centimetri și jumătate, au fost înhămați apoi ca să tragă căruța spre capitală, care se afla la o jumătate de milă depărtare.

Ținutul din jur părea o grădină nesfârșită, iar ogoarele îngrădite arătau ca niște straturi de flori (un teren de al lor avea aproximativ patruzeci de picioare pătrate). Printre terenurile agricole erau presărate păduri și copacii cei mai mari aveau cam șapte picioare înălțime. Câteva ore mai târziu, am ajuns la porțile orașului. Împăratul și Curtea sa au ieșit să ne întâmpine. Împăratul mă cercetă, plin de admirație, ținându-se totuși la o distanță unde nu puteam ajunge cu lanțul – aveam acum voie să umblu legat cu un lanț. Le porunci bucatarilor să-mi dea să mănânc și să beau, iar ei împinseră spre mine niște căruțe pline cu mâncare, pregătite de mai înainte.

Măria Sa mi-a vorbit de mai multe ori și i-am răspuns și eu, dar niciunul din noi nu pricepea ce spune celălalt. Mai erau de față mai mulți preoți și avocați